УДК 342.9(477)
DOI https://doi.org/10.32850/LB2414-4207.2020.16.24

АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВІ ЗАСАДИ ОРГАНІЗАЦІЇ ТА ДІЯЛЬНОСТІ РЕГІОНАЛЬНИХ ПРОКУРАТУР У ТУРЕЦЬКІЙ РЕСПУБЛІЦІ

Мазурик Роман Володимирович,
кандидат юридичних наук,
здобувач наукового ступеня
доктора юридичних наук
(Університет митної справи та фінансів,
Дніпро, Україна)

У науковій публікації досліджуються адміністративно-правові засади організації та діяльності регіональних прокуратур у Турецькій Республіці. Зазначається, що сучасний стан організації та діяльності регіональних прокуратур в Україні потребує суттєвого удосконалення, що зумовлено низьким рівнем довіри громадян до органів прокуратури загалом та об'єктивною потребою реформування прокуратур на рівні областей, створення якісно нової моделі організації та діяльності прокуратури з використанням найкращого міжнародного досвіду та здобутків доктрини адміністративного права.

Аналізуються актуальні питання організації та діяльності регіональних прокуратур у Турецькій Республіці в контексті рівня їх адміністративно-правового забезпечення.

Зазначається, що особливості організації та діяльності органів прокуратури в державах Близького Сходу зумовлені релігійним фактором (впливом ісламу на організацію та принципи діяльності органів публічної адміністрації) та останніми подіями в регіоні, що отримали узагальнену назву «арабська весна». Для України велике значення має досвід адміністративно-правового забезпечення організації та діяльності прокуратури в Туреччині, яка пройшла етап деісламізації і також перебуває в процесі євроінтеграції та прагне набути повноправного членства в ЄС. Крім того, Туреччина, як і Україна, розбудовує власну державність після тоталітарного минулого, тому на органи прокуратури обох суверенних держав покладені важливі функції забезпечення законності в діяльності органів кримінальної юстиції. Для України доцільно запозичити турецьку модель єдності судового корпусу, яка випливає із взаємопов'язаних функцій суддів і прокурорів. Можливість переміщення між суддівським корпусом та прокуратурою стане джерелом збагачення професійного досвіду та сприятиме удосконаленню системи органів прокуратури та правосуддя загалом.

Важливим напрямом удосконалення адміністративно-правових засад організації та діяльності прокуратури в Україні є прийняття нових регламентів обласних прокуратур, в яких будуть враховані результати останньої реформи прокуратури України та впроваджена інноваційна модель організації та діяльності регіональної (обласної) прокуратури з урахуванням найкращого позитивного досвіду зарубіжних країн.

Формулюється висновок щодо перспективності окремого доктринального дослідження такої тематики з огляду на необхідність подальшого реформування органів прокуратури з урахуванням актуального позитивного досвіду зарубіжних країн у сфері адміністративно-правового забезпечення організації та діяльності прокуратури на регіональному рівні.

Ключові слова: прокуратура, зарубіжний досвід, адміністративно-правові засади, регіональний рівень, функції, представництво, процесуальне керівництво, накази, публічна адміністрація, удосконалення.

ADMINISTRATIVE LEGAL FRAMEWORK OF ORGANIZATION AND DEVELOPMENT OF REGIONAL PROSECUTOR'S OFFICES IN THE REPUBLIC OF TURKEY

Mazuryk Roman Volodymyrovych,
Candidate of Juridical Sciences,
Doctoral Student in Juridical Sciences
(University of Customs and finance,
Dnipro, Ukraine)

The scientific publication is devoted to the administrative and legal principles of the organization and activities of regional prosecutor's offices in the Republic of Turkey. It is noted that the current state of organization and activity of regional prosecutor's offices in Ukraine needs significant improvement due to the low level of public confidence in the prosecutor's office as a whole and the objective need to reform prosecutor's offices at the region level, experience and achievements of the doctrine of administrative law.

Current issues of organization and activity of regional prosecutor's offices in the Republic of Turkey in the context of the level of their administrative and legal support are analyzed.

It is noted that the peculiarities of the organization and activities of the prosecutor's office in the Middle East are due to religious factors (the influence of Islam on the organization and principles of public administration) and recent events in the region, generalized as the "Arab Spring". For Ukraine, the experience of administrative and legal support of the organization and activities of the prosecutor's office in Turkey, which is also in the process of European integration and seeks to gain full membership in the EU, is important. In addition, Turkey, like Ukraine, is building its own statehood after the totalitarian past, so the prosecutor's offices of both sovereign states have important functions to ensure the rule of law in the activities of criminal justice. It is advisable for Ukraine to borrow the Turkish model of the unity of the judiciary, which follows from the interrelated functions of judges and prosecutors. The possibility of moving between the judiciary and the prosecutor's office will be a source of enrichment of professional experience and will contribute to the improvement of the system of the prosecutor's office and the judiciary as a whole.

An important area of improving the administrative and legal framework for the organization and operation of the prosecutor's office in Ukraine is the adoption of new regulations of regional prosecutor's offices, which will take into account the latest reform of the prosecutor's office of Ukraine, taking into account the best positive experience of foreign countries.

A conclusion is formulated on the prospects of a separate doctrinal study on this topic, taking into account the need for further reform of the prosecutor's office, taking into account the current positive experience of foreign countries in administrative and legal support of the organization and activities of the prosecutor's office at the regional level.

Key words: prosecutor's office, foreign experience, administrative and legal principles, regional level, functions, representation, procedural management, orders, public administration, improvement.

Вступ. Актуальність дослідження адміністративно-правових засад організації та діяльності регіональних прокуратур у зарубіжних країнах обґрунтовується необхідністю розробки інноваційної моделі організації та діяльності регіональних (обласних) прокуратур в Україні з урахуванням найкращого зарубіжного досвіду. Дослідження адміністративно-правових засад організації та діяльності прокуратури в Турецькій Республіці дасть змогу оцінити якісний рівень правового забезпечення

прокурорської діяльності загалом та на рівні регіональних (обласних) прокуратур турецької держави, а також сформулювати конкретні пропозиції щодо удосконалення чинного та формування перспективного національного законодавства, що обґрунтовує як теоретичне, так і практичне значення такої публікації.

Формулювання пропозицій щодо удосконалення чинного законодавства у сфері правової регламентації організації та діяльності регіональної (обласної) прокуратури має відбуватись за результатами ґрунтовних доктринальних досліджень адміністративно-правових засад організації та діяльності регіональних прокуратур у зарубіжних країнах, які мають створити теоретико-методологічну основу для проведення реформи національної прокуратури на регіональному рівні, визначити основні принципи такого реформування та сформувати фундаментальну концепцію інноваційної моделі організації та діяльності регіональної прокуратури.

Методологія цього дослідження ґрунтується на органічному поєднанні філософських, загальнонаукових та спеціально-юридичних методів дослідження, серед яких ключову роль відіграють закони філософського методу діалектики (єдності та боротьби протилежностей, переходу кількісних змін у якісні), а також прийом «заперечення заперечення». Серед загальнонаукових методів дослідження застосовуються прийоми логічного методу (аналіз, синтез, дедукція та індукція), системний та структурно-функціональний методи, прийоми соціологічного методу тощо. Зі спеціально-юридичних методів дослідження використовуються методи юридичної логіки та юридичної статистики, методологія порівняльного правознавства, метод юридичної догматики (як різновид аксіоматичного методу) та метод юридичного моделювання.

Ключову роль у процесі цього дослідження відіграють методи компаративістики, а також принципи об'єктивності та історизму. Реалізація принципу об'єктивності передбачає використання автентичних та офіційних джерел правової інформації зарубіжних країн щодо організації та діяльності прокуратури. Принцип історизму, своєю чергою, вимагає враховувати історичні фактори, які вплинули на формування адміністративно-правових засад організації та діяльності прокуратури в зарубіжних країнах, включаючи вплив економічних, соціальних, релігійних та інших чинників у різні історичні епохи. Особливу увагу в процесі порівняльно-правових досліджень необхідно приділяти аналізу правових традицій та звичаїв, які формують ядро правової системи, її генетичний код та впливають на рівень правосвідомості і правової культури громадян відповідної держави. Так, порівнюючи засади правового регулювання прокурорської діяльності в Україні та Турецькій Республіці, необхідно враховувати такі фактори, як: вплив колишніх імперій та метрополій на політичні та правові системи досліджуваних держав; приналежність відповідно до християнської та мусульманської правових систем у минулому; особливості адміністративно-територіального устрою тощо.

Питання адміністративно-правового забезпечення організації та діяльності правоохоронних органів досліджуються в роботах фахівців у сфері адміністративного права, серед яких – роботи О. Бандурки, В. Бевзенка, М. Віхляєва, Н. Губерської, С. Гусарова, Р. Калюжного, Т. Коломоєць, В. Колпакова, А. Комзюка, О. Кузьменко, В. Курила, Д. Лук'янця, Д. Лученка, П. Лютікова, Р. Мельника, О. Миколенка, Н. Нижник, Д. Приймаченка, Ю. Севрука, С. Стеценка, М. Тищенка, А. Школика та інших учених-адміністративістів.

З останніх досліджень слід відзначити роботи Ю. Чаплинської «Адміністративно-правове забезпечення реформування органів прокуратури України» [1], П. Шаганенко «Адміністративно-правове регулювання організаційного забезпечення діяльності органів прокуратури» [2], С. Циганка «Поняття і зміст адміністративно-правового

забезпечення діяльності прокуратури України» [3], О. Баганця «Адміністративно-правове забезпечення реформи органів прокуратури України» [4], В. Карпунцова «Процесуальна компетенція органів прокуратури України: адміністративно-правовий аспект» [5]. Проте питання адміністративно-правових засад організації та діяльності регіональних прокуратур у Турецькій Республіці ще не було предметом окремого дослідження, що актуалізує необхідність доктринального аналізу зазначеної теми.

Постановка завдання. Метою наукової публікації є дослідження адміністративно-правових засад організації та діяльності регіональних прокуратур у Турецькій Республіці, що є основою для обґрунтованого запозичення та впровадження найкращого позитивного досвіду у вказаній сфері суспільних відносин у національне законодавство та юридичну практику.

Результати дослідження. Найбільшу увагу серед країн Близького Сходу привертає досвід адміністративно-правового забезпечення організації та діяльності прокуратури Турецької Республіки, яка, як і Україна, прагне адаптувати національне законодавство до права ЄС, включаючи правові засади організації та діяльності органів кримінальної юстиції.

Правова система Турецької Республіки, яку відносять до романо-германської правової сім'ї, пройшла складний шлях деісламізації та сформувалась під впливом французького законодавства (рецепції французького кримінального та кримінально-процесуального, торгового та цивільно-процесуального законодавства). Система органів кримінальної юстиції Турецької Республіки формувалась протягом тривалого часу і натепер є чіткою та розгалуженою ієрархічною системою світських органів.

Як зазначають А. Сорокіна та А. Лапкін, поняття «прокурор» у законодавстві Туреччини не закріплене і в розумінні цього поняття вживається конструкція «державний обвинувач». Більшість науковців визначають державного обвинувача (з тур. savcı) як посадову особу, яка діючи від імені держави та в інтересах суспільства, провадить досудове розслідування кримінальних правопорушень та здійснює публічне обвинувачення у суді, а в цивільному процесі представляє інтереси держави у випадках, визначених законом [6]. Натомість Кримінально-процесуальний кодекс цієї країни визначає поняття «обвинувачення» (з тур. kovuşturma) як процес (фазу), який розпочинається з моменту затвердження обвинувального акта та закінчується постановленням судового рішення, яке набрало законної сили [7].

Правовий статус прокурорів Турецької Республіки фактично дорівнює статусу судді, оскільки вони є частиною судової системи та наділяються тими ж самими гарантіями, що і судді. Вони поділяються на категорії стосовно їхньої компетенції аналогічно суддям. Тому логічним є те, що у Конституції Турецької Республіки положення щодо прокуратури та суду об'єднані [6, с. 42].

Президент Турецької Республіки призначає Генерального прокурора республіки і його заступника на 4 роки з числа п'яти кандидатів, висунутих на кожен пост повним зібранням Вищого апеляційного суду з числа власних членів таємним голосуванням. Вони можуть бути переобрані наприкінці терміну їхніх повноважень. Крім того, Президент Турецької Республіки призначає членів Вищої ради суддів і прокурорів.

Структура Вищого апеляційного суду, функціонування і порядок вибору голови, заступника голови, голів підрозділів та їх членів, а також Генерального прокурора Республіки та заступника Генерального прокурора Республіки регулюються законом відповідно до принципів незалежності судів і забезпечення гарантій суддів (ст. 154 Конституції Турецької Республіки). Вища Рада суддів і прокурорів засновується і здійснює свої функції відповідно до принципів незалежності судів та забезпечення гарантій суддів [8, с. 30].

Голова Ради суддів і прокурорів є міністром юстиції. Заступник міністра є за посадою членом Ради. Три основні члени і три заміщуючі члени Ради призначаються Президентом Республіки на 4 роки з трьох кандидатів, висунутих на кожне вакантне місце повним зібранням Вищого військового апеляційного суду з числа власних членів. Два основні і два заміщуючі члени призначаються з трьох кандидатів, висунутих на кожне вакантне місце повним зібранням Державної Ради. Вони можуть бути переобрані наприкінці терміну їхніх повноважень. Рада вибирає заступника голови з числа вибраних основних членів. Вища Рада суддів і прокурорів розглядає питання, що стосуються затвердження в статусі суддів і прокурорів судових органів та адміністративних судів, їх призначень, переведень, покладання тимчасових повноважень, просування по службі та присвоєння першого класу, розподілу посад, винесення рішень щодо суддів та прокурорів, залишення на посаді яких вважається недоцільним, накладання дисциплінарних стягнень та відсторонення від посадових обов'язків. Рада приймає остаточні рішення за пропозиціями Міністерства юстиції щодо змін у складі суду або обов'язків судді або прокурора, а також змін юрисдикції суду. Рада також здійснює інші функції, покладені на неї Конституцією та законами. Рішення Ради не можуть бути оскаржені в жодній судовій інстанції. Функціонування Ради, методи виконання обов'язків, порядок виборів і методи роботи, принципи, що стосуються розгляду протестів у Раді, регулюються законом. Міністр юстиції уповноважений призначати суддів і прокурорів на тимчасову або постійну роботу в центральному апараті Міністерства юстиції за їхньою згодою. Міністр юстиції може у термінових випадках надати тимчасові повноваження суддям і прокурорам з метою запобігання зривам у роботі за умови схвалення Вищою Радою суддів і прокурорів на першому ж засіданні [8, с. 31].

Така форма організації прокуратури характерна для Французької республіки. Так, прокуратура Франції є складовою частиною структури Міністерства юстиції. Входження прокуратури до системи юстиції зумовило її організацію і функціонування при судових органах: трибуналах великої інстанції, апеляційних і касаційних судах. Посадові особи прокуратури дуже близькі до суддівського корпусу (ті й інші іменуються магістратами), оскільки вони отримують однакову підготовку і в ході своєї кар'єри нерідко переходять із прокурорів у судді і навпаки. Прокурори призначаються указом Президента Республіки за рекомендацією Вищої судової ради. В основі системи набору кадрів для прокуратури лежить принцип єдності судового корпусу. Ця єдність судового корпусу випливає із взаємопов'язаних функцій суддів і прокурорів. Прокурор може в будь-який момент своєї кар'єри стати суддею і навпаки. Ця можливість переміщення між суддівським корпусом та прокуратурою є джерелом збагачення професійного досвіду. В організаційно-структурному аспекті прокуратура Франції є централізованою системою органів. Вона діє в особі генеральних прокурорів, генеральних адвокатів та їхніх заступників при апеляційному та касаційному судах, прокурорів республіки і їх заступників при судах великої інстанції, що мають статус магістратів судової системи [9, с. 137]. Таким чином, у Французькій Республіці, як і в Турецькій Республіці, структура прокуратури збігається зі структурою судів.

Для України доцільно запозичити турецьку та французьку моделі єдності судового корпусу, яка випливає із взаємопов'язаних функцій суддів і прокурорів, коли прокурор може в будь-який момент своєї кар'єри стати суддею і навпаки. Така можливість переміщення між суддівським корпусом та прокуратурою стане джерелом збагачення професійного досвіду та сприятиме удосконаленню національної системи органів прокуратури та правосуддя загалом. Підготовку як прокурорів, так і суддів може здійснювати єдиний навчальний центр, створений на основі Тренінгового центру прокурорів та Національної школи суддів України.

Щодо функцій прокуратури Турецької Республіки, то, як зазначають А. Сорокіна та А. Лапкін, її Конституція та закони не закріплюють функцій органів прокуратури. Призначення цього інституту розкривається в правах та обов'язках органів прокуратури та їх посадових осіб, які детально регламентовані Законом «Про створення, обов'язки та юрисдикцію судів першої інстанції та апеляційних судів» від 26 вересня 2004 року та іншими законами [6, с. 43].

Нині у Туреччині діє проста система кримінальної юстиції. Створення та компетенція органів прокуратури регулюється законом. Орган прокуратури створюється в кожній провінції або районі провінції, де діють органи судової влади (стаття 16 Закону № 5235) [10].

Прокуратура Турецької Республіки має розгалужену систему. Відповідно до статті 16 Закону «Про створення, обов'язки та юрисдикцію судів першої інстанції та апеляційних судів» від 26 вересня 2004 року у кожній провінції та районі провінції, де є суд, створюється Офіс Генерального прокурора, названий на честь цієї провінції чи району. В кожному офісі створюються посади керівника (Генеральний прокурор) та прокурорів. Вища рада суддів та прокурорів призначає прокурорів на посади за рекомендацією Міністерства юстиції. До обов'язків Офісу Генерального прокурора належать: проведення розслідувань або з'ясування можливості проведення розслідувань для прийняття рішення про доцільність порушення кримінальної справи; нагляд за судовим розглядом від імені суспільства, участь у ньому та за необхідності звернення до суду відповідно до положень Закону; вжиття необхідних заходів щодо виконання остаточних судових рішень та контроль за їх виконанням; здійснення інших обов'язків, покладених відповідно до законодавства.

До обов'язків керівника (Генерального прокурора) належать: представництво інтересів Офісу Генерального прокурора; забезпечення продуктивності, організованості та узгодженості роботи Офісу, а також забезпечення поділу праці у ньому; участь у слуханнях справ, звернення до суду у випадках, встановлених законом; здійснення інших обов'язків, покладених на нього законами. Генеральний прокурор у Кримінальному суді загальної юрисдикції має право здійснювати нагляд та контроль за прокурорами, які працюють у цьому судовому окрузі, і пов'язаними з ними відомствами [6, с. 43].

Обов'язки прокурора є такими: вжиття заходів, необхідних для виконання завдань кримінального провадження, участь у судових слуханнях, пред'явлення позовів; виконання цивільних та адміністративних обов'язків, покладених керівником; підтримання публічного обвинувачення у разі необхідності; здійснення інших обов'язків, покладених на прокурора у відповідності до законодавства.

Генеральний прокурор (керівник), його заступник, який призначається ним, або прокурор мають бути присутніми на слуханнях у судах, де законом передбачено функціонування Офісу Генерального прокурора. У разі необхідності на слуханнях може бути присутнім більше одного прокурора. В кожному обласному апеляційному суді закріплюються посади Генерального прокурора та прокурорів. Найстарший за віком прокурор виступає заступником Генерального прокурора. Закон встановлює повноваження (юрисдикцію) прокурорів: повноваження поширюється на територію в межах адміністративних кордонів провінцій (тобто областей) або районів провінцій, де вони здійснюють свої обов'язки, а також у межах адміністративних кордонів приєднаних до них районів щодо цивільних справ. Повноваження прокурорів, що працюють у межах метропольних муніципалітетів (муніципалітети, що існують у межах 30 міст, які є адміністративними центрами провінцій (ілей) з населенням понад 750 000 осіб), поширюються на судовий округ Кримінальних судів, розташованих у межах метропольних муніципалітетів [6, с. 43–44].

З огляду на вищевикладене для України важливим є досвід Турецької Республіки щодо адміністративно-правового забезпечення організації та діяльності прокуратури на регіональному рівні. Зокрема, позитивним є досвід адміністративно-територіальної прив'язки офісів прокуратури до системи судів, що сприяє ефективній та злагодженій діяльності всієї судової системи. Позитивним є віднесення прокуратури до судової влади, що є цілком логічним та природним. Для України така модель єдності судового корпусу проявляється натепер тільки у формальному віднесенні статті 131-1 Конституції України, яка визначає основні засади організації та діяльності прокуратури, до Розділу VIII «Правосуддя» Основного Закону. Тому перспективним напрямом удосконалення чинного національного законодавства є внесення змін до Конституції України, законів України «Про судоустрій і статус судді» та «Про прокуратуру» щодо впровадження турецько-французької моделі єдності судового корпусу, в якій професійна підготовка та правовий статус суддів і прокурорів будуть однаковими і прокурор зможе в будь-який момент своєї кар'єри претендувати і бути призначеним на посаду судді і навпаки. Це забезпечить розвиток судової системи загалом, подолання кадрового голоду та професійне зростання представників обох професій.

Важливим напрямом удосконалення адміністративно-правових засад організації та діяльності регіональних (обласних) прокуратур в Україні є також прийняття нових регламентів, в яких будуть враховані результати останніх доктринальних досліджень, позитивний досвід зарубіжних країн та впроваджена інноваційна модель організації та діяльності регіональної (обласної) прокуратури.

Висновки. Дослідження адміністративно-правових засад організації та діяльності регіональних прокуратур у Турецькій Республіці та в Україні дозволяє сформулювати висновок про те, що сучасний стан правового регулювання в національній правовій системі у цій сфері суспільних відносин потребує суттєвого удосконалення з урахуванням найкращого позитивного зарубіжного досвіду. Проте слід пам'ятати, що сліпе запозичення досвіду зарубіжних країн у сфері правового регулювання певних суспільних відносин може призвести до непоправних наслідків, адже суттєвими факторами, які впливають на ефективність правових реформ, є рівень правосвідомості та правової культури громадян, а також сформовані історично національні правові традиції та звичаї. Правова система Турецької Республіки, яку відносять до романо-германської правової сім'ї, пройшла складний шлях деісламізації та сформувалась під впливом французького законодавства (рецепції французького кримінального та кримінально-процесуального, торгового та цивільно-процесуального законодавства). Система органів кримінальної юстиції Турецької Республіки формувалась протягом тривалого часу і нині є чіткою та розгалуженою ієрархічною системою світських органів. Президент Турецької Республіки призначає Генерального прокурора республіки і його заступника, а також членів Вищої ради суддів і прокурорів. Правовий статус прокурорів Турецької Республіки фактично дорівнює статусу судді, оскільки вони є частиною судової системи та наділяються тими ж самими гарантіями, що і судді. Вони поділяються на категорії стосовно їхньої компетенції аналогічно суддям. У Конституції Турецької Республіки положення щодо прокуратури та суду об'єднані.

Конституція та закони Турецької Республіки не закріплюють функцій органів прокуратури. Призначення цього інституту розкривається в правах та обов'язках органів прокуратури та їх посадових осіб, які детально регламентовані Законом «Про створення, обов'язки та юрисдикцію судів першої інстанції та апеляційних судів» від 26 вересня 2004 року та іншими законами. Органи прокуратури створюються в кожній провінції або районі провінції, де діють органи судової влади.

Для України важливим є досвід Турецької Республіки щодо адміністративно-правового забезпечення організації та діяльності прокуратури на регіональному рівні. Позитивним є віднесення прокуратури до судової влади, що є цілком логічним та природним, з огляду на споріднені функції прокуратури та органів правосуддя, а також цілі та завдання їх функціонування. Органам публічної адміністрації України доцільно запозичити турецьку (турецько-французьку) модель єдності судового корпусу, яка випливає із взаємопов'язаних функцій суддів і прокурорів. Можливість переміщення між суддівським корпусом та прокуратурою стане джерелом збагачення професійного досвіду та сприятиме удосконаленню системи органів прокуратури та правосуддя загалом. Позитивним є досвід Турецької Республіки щодо адміністративно-територіальної прив'язки офісів прокуратури до системи судів, що сприяє ефективній та злагодженій діяльності всієї судової системи, забезпечує реалізацію принципу доступності правосуддя.

З огляду на вищевикладене, важливим напрямом удосконалення адміністративно-правових засад організації та діяльності регіональних (обласних) прокуратур є прийняття нових регламентів, в основу яких буде покладена інноваційна модель організації та діяльності регіональної (обласної) прокуратури з урахуванням нового адміністративно-територіального поділу України, останніх доктринальних досліджень та найкращого позитивного зарубіжного досвіду.

Перспективність окремого доктринального дослідження такої тематики зумовлена загальними тенденціями щодо реформування всієї системи органів кримінальної юстиції України, приведення її у відповідність до європейських та міжнародних стандартів з метою забезпечення дотримання принципів правової визначеності, законності та верховенства права, створення якісно нової системи органів прокуратури, яка матиме високий рівень довіри громадян та ефективно виконуватиме передбачені Конституцією України функції.

Список використаних джерел:

1. Чаплинська Ю.А. Адміністративно-правове забезпечення реформування органів прокуратури України : автореф. дис. … доктора юрид. наук : спец. 12.00.07 «Адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право». Міністерство внутрішніх справ України. Харківський національний університет внутрішніх справ. Харків, 2018. 42 с.

2. Шаганенко П. Адміністративно-правове регулювання організаційного забезпечення діяльності органів прокуратури. *Visegrad Journal on Human Rights.* 2015. № 5/1. С. 138–143.

3. Циганок С. Поняття і зміст адміністративно-правового забезпечення діяльності прокуратури України. *Підприємництво, господарство і право.* 2018. № 11. С. 135–139.

4. Баганець О.О. Адміністративно-правове забезпечення реформи органів прокуратури України : автореф. дис. … канд. юрид. наук : спец. 12.00.07 «Адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право». ПрАТ «Вищий навчальний заклад «Міжрегіональна академія управління персоналом». Київ, 2019. 16 с.

5. Карпунцов В.В. Процесуальна компетенція органів прокуратури України: адміністративно-правовий аспект : автореф. дис. … доктора юрид. наук : спец. 12.00.07 «Адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право». Державний науково-дослідний інститут Міністерства внутрішніх справ України. Київ, 2018. 36 с.

6. Лапкін А., Сорокіна А. Прокуратура Турецької Республіки: характеристика окремих аспектів та порівняння з українським законодавством. *Public communication*

in science: philosophical, cultural, political, economic and IT context. Volume 5. May 15, 2020. Houston, USA. P. 42-45.

7. Turkish Criminal Procedure Code (Ceza Muhakemesi kanunu). Istanbul. URL: https://www.legislationline.org/download/id/4257/file/Turkey_CPC_2009_en.pdf

8. Система державного управління Турецької Республіки: досвід для України / уклад. П.І. Крайнік ; за заг. ред. Ю.В. Ковбасюка, С.В. Загороднюка. Київ : НАДУ, 2012. 52 с.

9. Чаплинська Ю. Досвід Франції та Німеччини в реформуванні органів прокуратури та можливості його використання в Україні. *Visegrad Journal on Human Rights.* 2016. 6 (3). С. 136–140.

10. Law on establishment, duties and jurisdiction of first instance courts and regional No. 5235. 26.09.2004. URL: http://www.judiciaryofturkey.gov.tr/-Law-on-Establishment-Duties-and-Jurisdiction-of-First-instance-Courtsand-Regional-Courts-of-Appeal--available-in-English-on-our-website.